

Хайде, Зайко, затвори очички!

Зайко лудува цял ден. Тича, скача, премята се по поляните и сега беше много уморен. Едва държеше очичките си отворени, но се мъчеше да не заспи, защото мама Зайка отвори голямата книга с приказки, а Зайко много обичаше мама да му чете за лека ноц...

Хайде, Зайко, затвори очички и слушай приказката. Имало едно време една голяма гора, в която живеели катеричета, зайчета, таралежчета, лисичета. Те били мънички като тебе и също като тебе се готвели за сън...

Новата къща на Зайкови

Татко Зайко беше ходил да събере дърва за огъня и сега се прибираше умислен. Игваше зима, през зимата щеше да е много студено, а в стените на заешката къщурка зееха безброй пукнатини. През тях духаше, в къщурката ставаше течение и мъничките зайчета студуваха. Лоша работа!

– Бррр! Какъв леден вятър! – потръпна татко Зайко. – А защо от комина не излиза дим? Огънят сигурно е угаснал... Добре, че нося и подпалки.

Мама Зайка сложи дърва в печката и огънят се разпали, но малката стаичка не можеше да се стопли. Прозорците не се затваряха добре и вятърът се промъкваше в къщурката.

– Тате, много ми е студено! – оплака се най-голямото зайче. – Ако не сме с палта и шалове, ще измръзнем.

– Направила съм ви много вкусна супичка – каза мама Зайка. – Хапнете си, ще ви стопли. После си лягайте и се завийте добре.

